

БОЖИ ГЛАСЪТ

Среща въ Нови-Пазаръ.

Даваме съ радост място въ вестничето на едно хубаво приветствие, казано предъ нашия дѣдо владика Йосифъ въ градъ Н.-Пазаръ.

Ваше Високопреосвещенство,

Милий Дѣдо Владика!

Ние, малкитѣ християнчета при Ново-пазарската народна прогимназия, Ви поднасяме букетъ отъ бѣли кокичета, първитѣ предвестници на пролѣтътъ, които сж символъ на нашата чиста, детска любовъ къмъ Васъ, нашъ духовенъ Татко!

Нека Всеблагиятъ Богъ Ви дари съ дълъгъ и плодотворенъ животъ, за да ни бждете подкрепа въ тежкитѣ житейски борби, защото нашитѣ сълзи сж и Ваши, а щастливитѣ ни усмивки — Ваша гордостъ.

Нека шепота на тихия пролѣтенъ вѣтрецъ Ви напомня за нашитѣ горещи молитви къмъ Бога, за преуспяване на великото християнско дѣло!

Цѣлуваме горещо светата Ви дѣсна.

Поднесени били букетъ отъ живи кокичета и другъ отъ изкуствени цвѣта за кабинета на владиката.

СВ. ИОАНЪ БОГОСЛОВЪ НИ ПОУЧАВА.

Възлюбени, нека любимъ единъ другиго, защото любовта е отъ Бога, и всѣкой, който люби, е роденъ отъ Бога и познава Бога; Който не люби, той не е позналъ Бога, защото Богъ е любовъ. Божията любовъ къмъ насъ въ това се яви, дето Богъ проводи въ свѣта Своя Единороден Синъ, за да бждемъ живи чрезъ Него. Въ това състои любовта, че не ние възлюбихме Бога, а Той ни възлюби и проводи Сина Си да стане омилюване за нашитѣ грѣхове. Възлюбени, ако тъй ни възлюби

Богъ, и ние сме длъжни да любимъ единъ другиго... Възлюбени, който каже: „любя Бога“, а мрази братъ си, лъжецъ е; защото, който не люби братъ си, когото е видѣлъ, какъ може да люби Бога, Когото не е видѣлъ? И ние имаме отъ Него тая заповѣдъ: който люби Бога, да люби и братъ си. Всѣкой, който вѣрва, че Исусъ е Христосъ, отъ Бога е роденъ, и всѣкой, който люби родилия, люби и Родения отъ Него. По това познаваме, че любимъ чедата Божии, като любимъ Бога и пазимъ Неговитѣ заповѣди. Защото любовта къмъ Бога състои въ това: да пазимъ заповѣдитѣ Му. И Неговитѣ заповѣди не сж тежки. Защото всѣкой, който е роденъ отъ Бога, побеждава свѣта; и тази е победата, която победи свѣта — нашата вѣра... Вѣрвайте въ Бога... Пазете себе си отъ идолитѣ“...

Разпятие Христово.

ИСТИНСКИ НАРОДЕНЪ ТРУЖЕНИКЪ.

Въ 368 г. въ градъ Кесария налегнало беда. Настѣпилъ гладъ. Предприемачи и търговци потривали радостно ржце. Случай за забогатѣване. Заключили хамбаритѣ си. Храната на пазара, не само че поскъпнала, но липсала. Кесарийскиятъ владика Василий не се уплашва. Бързо се справя съ страшното бедствие. Открива църковна трапезария за беднитѣ. Продава църковнитѣ имоти. Нарезда общонародна трапезария. Потърсва и богатитѣ. Искане тѣхното съдействие. Проси помощъ. Ходи и проси. Проси съ сълзи на очи, като че ли самъ е гладенъ. Не всѣкжде е приетъ той радушно. Негде и съ злоба го изпращатъ. Той се прави, че нищо не вижда и чува. Той проси и моли за гладнитѣ. Убеждава нѣколко богаташи да разтворятъ житницитѣ си. Той цѣлъ е радостъ. Благодарни на добритѣ и ги благославя. Като че имане е намѣрилъ. Народътъ благоговѣе предъ Светителя Христовъ. Василий друго не желае. Да спаси своитѣ малки братя. Злобата и клеветата отъ страни не го интересуватъ.

Появява се епидемия. Люта проказа мори хората. Къмъ недостига въ всичко, ето и нова беда. Василий Кесарийски открива малка болница.

Безъ сълзи не може да гледа на тѣзи страдалци. Нѣжностъ и лѣкъ сж нуждни. И тѣ сж наши братя, макаръ и на гледъ опасно-страшни, и неминуема смъртъ ги грози. Болнитѣ се трогватъ и обнадежватъ. Василий не се бои отъ тѣхъ, отъ смъртъта. Той е Христовъ ученикъ. Христосъ

Празенъ гробъ.

Обичайте природата, както обичате Бога.

Пролѣтенъ слънчевъ день. Да излѣземъ мислено навънъ срѣдъ пробуждащата се природа и да потърсимъ тамъ поука за живота си и подкрепа за вѣрата си.

Мартенското слънце започва все по-често да се усмихва и да зове къмъ новъ животъ задрѣмалитѣ тревички, цвѣта, насѣкоми и всички живи същества. Размразенитѣ сокове буйно тръгватъ по стопленитѣ стѣбла, пжпкитѣ набѣбватъ и се разпукватъ, скоро храсти и дървета ще се покрятъ съ благоуханния бѣлъ снѣгъ на

на земята той е отецъ на народа, приятель на беднитѣ, състрада нещастнитѣ, преклоненъ въ повелитѣ на Св. Християнска вѣра, твърдъ въ правдата, неуморимъ въ труда, неизтощимъ въ благотворението. . .

Ето за това истинскиятъ народенъ труженикъ е нареченъ Св. Велики Василий! ДА.

цвѣтоветѣ. Ще се разлѣе упоителенъ ароматъ изъ цѣлата природа, ще бръмнатъ усърдитѣ пчелици съ своитѣ камбанки, за да възвестятъ свестостта на труда.

Не напразно всички древни народи сж обожавали слънцето въ лицето на нѣкой отъ своитѣ богове. Велика е силата, която изважда природата отъ зимното мъртвило къмъ радостта и възкресението на новия животъ. Много мждреци и учени сж виждали въ тая сила добрата воля на Бога, който отъ любовъ къмъ

Исусъ се явява на Мария Магдалина.

свѣта непрестанно обновява живота, за да даде нова сила и възможностъ за усъвършенстване на свѣта.

Ние не можемъ да не виждаме въ пролѣтното пробуждане добротата и любовта Божия. Цѣлата природа съ своята несравнима красота е дѣло на великия Творецъ, Който обича своето творение.

И както се наслаждаваме на хубавитѣ и благоуханни цвѣта, на чуднитѣ птичи пѣсни, на всичко велико и прекрасно въ природата, ние трѣбва въ душата си да благодаримъ на Оня, Който е сътворилъ тая хубостъ и е направилъ сърдцето и ума ни, съ които да разбираме хубостта и величието на Божието творение.

Трѣбва да обичаме природата, цвѣтята и всичко живо, слънцето, небесната синенина и цѣлия хубавъ пролѣтенъ свѣтъ, както обичаме и Бога, Който е Творецъ на цѣлата вселена!

Пролѣтъ Златарска, уч. III кл.
с. Дългополь, Провадийско.

Християнчета, редакцията ви честити Свѣтлото Христово Възкресение.